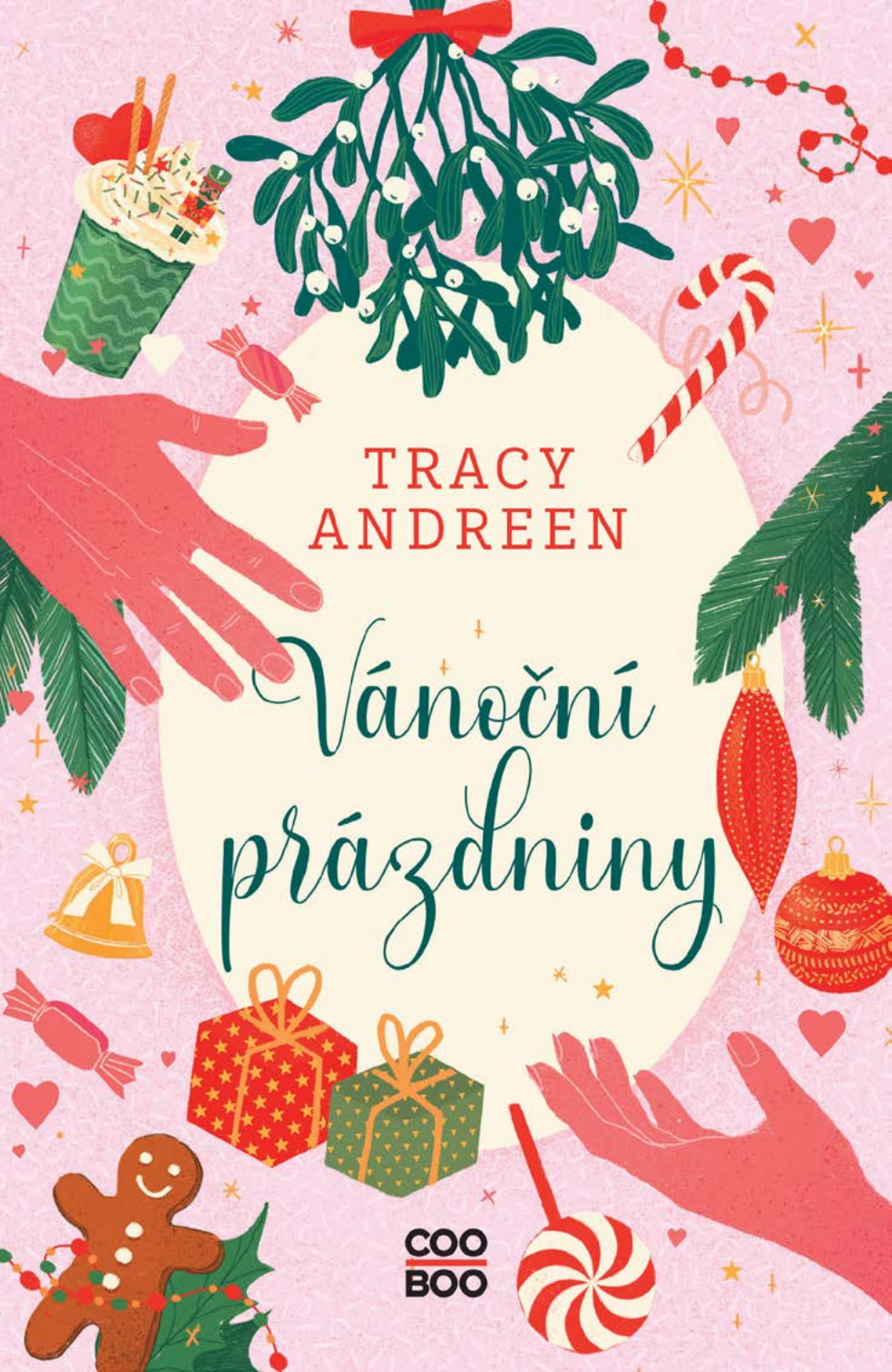

TRACY
ANDREEN

Vánoční
prázdniny

COO
BOO

Vánoční prázdniny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cooboo.cz

www.albatrosmedia.cz

Tracy Andreen

Vánoční prázdniny – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TRACY
ANDREEN

Vánoční
prázdniny

COO
BOO

Mary a Mayovi Andreenovým

Přeložila Andrea Krajčovičová

Copyright © 2021 by Tracy Andreen

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Viking Children's Books, an imprint of Penguin Young Readers Group, a division of Penguin Random House LLC.

Translation © Andrea Krajčovičová, 2022

Illustration © Barbora Žižková, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7661-605-9

ISBN e-knihy 978-80-7661-615-8 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-616-5 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-614-1 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Prolog

9. PROSINCE

Možná to bylo tím, že to byl na začátek prosince nezvykle teplý večer. Možná proto včela vyletěla z úlu a vydala se na průzkum. Už ji unavilo se uvnitř mačkat s ostatními včelami, a tak se vysvobodila, aby si protáhla svá včelí křídla a poznala kus světa. Nebo možná prostě jen na chvilku chtěla vypadnout, protože měla ostatních včel tak akorát dost a potřebovala být chvilku sama, než se k nim vrátí.

Ať už ji k tomu vedlo cokoli, rozhodně to nebylo dobré rozhodnutí.

Zahlédla jsem ji koutkem oka, když jsem se vpodvečer vracela pěšinou z kampusového obchodu, ten drobný, zběsile rychlý pohyb, skoro neznatelný na jinak klidné hladině okrasného jezírka mezi dívčími kolejemi Charity House a Waller Hall, kde bydleli kluci.

Na co jsem vlastně zůstala civět, jsem si uvědomila až po chvilce – na vodě ležela bříškem nahoru včela. Zmítala sebou.

Váhala jsem jen pár vteřin, pak už jsem to nevydržela – chudinka malá – a sešla jsem z cesty.

Včelka byla asi metr od břehu, a i když bylo celkem teplo, přece jenom to bylo v Connecticutu a devátého prosince.

Shodou okolností den mých šestnáctin. A sobotní podvečer. Takže bych se akorát měla připravovat na skvělou party pořádanou na mou počest.

Místo toho jsem přemítala, jak zachránit včelu.

Skopla jsem černé conversky, sundala si červenozelené vánoční ponožky, džíny jsem si vyhrnula nad svoje neforemná bílá lýtka, popadla ze země list a začala se brodit vodou.

Ty vole! Taková ledárna! A ještě slizká. Kristepane, na co to šlapu? Na mech? Aspoň teda doufám, že to je mech.

A přesně tak mě uviděl Arthur Chakrabarti Watercress – ne úplně poslední člověk na světě, kterého bych v téhle situaci chtěla potkat, ale do vítězné pětičky by se určitě vešel.

„Finley? Co to proboha vyvádíš?“ dožadoval se odpovědi, protože Arthur se podle všeho vždycky něčeho dožaduje. Byla jsem přesvědčená, že přezíravý se snad už narodil.

Když jsem se otočila, viděla jsem, že se na mě mračí z kamenného mostu, který překlenuje jezírko a spojoval naši internátní školu Barrington Academy s budovami kolejí. Rovné inkoustově černé vlasy měl schované pod obyčejnou modrou pletenou čepicí a olivová zeleň jeho péřové bundy se odrážela ve světle imitací starých luceren na mostě.

„Zachraňuju včelu,“ odpověděla jsem mu, jako kdyby to byla naprosto normální činnost.

Ukázala jsem na drobné stvoření, které už ode mě bylo jen něco přes půl metru.

Problém spočíval v tom, že jsem si nebyla jistá, jestli budu schopná se k ní ještě o krok přiblížit, abych ji zachránila, aniž by mi po kluzkých kamenech sjela noha a já skončila ve vodě celá.

Takže jsem tam postávala v asi třiceti čísech studené vody, klepala se zimou a snažila se vymyslet, jak se ke včele dostat a dopravit ji na souš, a přitom se celá nenamočit. Takhle jsem si teda svou rychlou výpravu z kolejí do kampusového obchůdku pro zásobu sladkostí na své samotářské sebelítostivé soirée nepředstavovala.

Čekala jsem, že se mi vysměje. Dalo by se to pochopit. Přece jenom si celá situace o zesměšnění přímo říkala.

Místo toho se zeptal: „Tak proč ji nezachraňuješ?“ Vyjadřoval se úsečně a přesně a i díky svému britskému přízvuku působil jako padesátiletý poslanec. To byl jen jeden z mnoha důvodů, kvůli kterým se stal terčem posměchu ze strany našich spolužáků, pro něž možnost studovat na prestižní internátní škole v Nové Anglii nebyla vydřeným úspěchem, ale spíš přirozenou výsadou.

„Protože se nemůžu pohnout.“

„Cože?“ dal si ruku k uchu. Nutno podotknout, že ode mě stál skoro pět metrů a já svou odpověď zamumlala.

Zvýšila jsem hlas: „Nemůžu se hnout!“

Vypadal zmateně. „Prostě se vrať.“

„Nemůžu.“

Světla podél cesty a mostu vrhala stíny takovým způsobem, že jsem mu do obličeje skoro neviděla. Ne že bych to potřebovala. Zcela očividně zkoumal necelý metr mezi břehem jezírka a mými zády a ta vzdálenost mu nepřišla nijak znepokojivá.

Ale já jsem znepokojená byla.

Potrásl hlavou a vydal se dál přes most. Předpokládala jsem, že šel dál tam, kam měl původně namířeno, ať už to bylo kamkoli. Oddechla jsem si, protože jsem si připadala jako úplný blázen, a k tomu člověk publikum opravdu nepotřebuje.

Vrhla jsem letmý pohled na včelu, která sice byla o trošku blíž než před chvílí, ale stále mimo můj dosah, a ptala jsem se sama sebe: *Co to sakra dělám?*

„Na.“

Prudce jsem otočila hlavu a spatřila Arthura, jak stojí na břehu jezírka a podává mi dlouhý klacík.

„Použij tohle,“ pokýval směrem k vodě.

Překvapeně a nejistě jsem na něj zírala. Během šesti měsíců od mého příjezdu do Barringtonu jsme spolu, kromě občasných rozhovorů v rámci výuky a jedné podnapilé konverzace na halloweenské party pořádané Bronwyn Campbellovou, v podstatě nepromluvili. Ale ni-

kdy mi nepřípadal jako člověk, který by se zaobíral životem včely. To bylo pod úroveň Arthura Chakrabartiho Watercresse, jehož britská matka s indickými kořeny byla uznávanou vědkyní (na obor se mě neptejte) a rodokmen jeho bělošského otce, londýnského podnikatele, sahál až do období války růží.

Podrážděně se zamračil a zamával klacíkem. „Chceš ji vůbec zachránit, nebo ne? Protože za těchto okolností tam dlouho nevydrží.“

Oukej. *Tohle* už byl typický Arthur.

Klácík jsem si od něj vzala a otočila jsem se zpátky ke včele, která se pohybovala stále pomaleji. Ale problém, že bosýma prokřehlýma nohama stojím na kluzkých kamenech, to nevyřešilo.

„Podej mi ruku,“ řekl a natáhl ke mně svoji pravačku schovanou v rukavici. Chytila jsem se jí, a získala tak rovnováhu, i když se Arthur musel nahnout, protože ačkoli nebyl ve svých sedmnácti nijak malý, bylo jasné, že na nejvyššího hráče v nějakém basketbalovém týmu to nikdy nedotáhne.

Soustředila jsem se na včelu v jezírku, klácík vysunula tak, abych zmítající se hmyz podebrala a zvířátko se o něj mohlo svýma zavalitýma nožkami zachytit.

„Mám ji,“ ozvala jsem se. Narovнала jsem se, v jedné ruce klácík s chvějící se včelkou, druhou stále v Arthurově sevření.

„Vidím,“ odpověděl. „Možná by ses mohla vrátit? Myslím zpátky na souš, abych se vyjádřil jasně.“

Musela jsem se maximálně krotit, abych mu to nevrátila obdobně jízlivou poznámkou, ale vzhledem k tomu, že jsem ve vzpřímené poloze stále byla hlavně díky němu, držela jsem jazyk za zuby.

Chytila jsem se ho pevněji a pak jsem mu podala klácík se zachráněnou včelou. Jakmile si ji vzal, odrazila jsem se stejným směrem.

Přistála jsem... nepříliš ladně. Skončila jsem na zadku a z hlavy mi spadla červená čepice, ale nesejmula jsem při tom ani Arthura, ani včelu a neskutálela jsem se zpátky do jezírka, takže vzhledem k situaci to ještě dopadlo dobře.

Arthur se na mě skoro ani nepodíval. Veškerou pozornost upíral na včelu. Samozřejmě.

Přes své oblíbené džíny jsem cítila ledovou vlhkost země a bylo mi jasné, že později večer budu muset naházet pár dolarů do pračky v kolejní prádelně.

Ani tohle jsem na své šestnácté narozeniny neměla v plánu.

Nic z toho.

A pak to bylo ještě horší.

Nejdřív jsem zaslechla smích a okamžitě jsem předpokládala, že jeho terčem jsem já.

No, nebyla jsem.

Po cestě k mostu šli čtyři spolužáci a smáli se. S Arthurem jsme byli ve stínu, takže nás naštěstí neviděli – nejhlasitější z nich totiž byla moje spolubydlící Thea Selskyová, která mi jenom o půl hodiny dřív tvrdila, že se mnou dneska na moje narozeniny být nemůže, protože se musí se svým klukem Beauxem učit. Předpokládala jsem, že „učit“ použila eufemisticky, ale myslela jsem si, že se jen budou poflakovat u něj v pokoji. Ani tohle ale očividně nebyla pravda. Ale kam...

„Asi jdou na Bronwyninu party,“ poznamenal Arthur, jako kdyby mi četl myšlenky.

Z They a Beauxe, kterého jsem teď mezi čtveřicí poznala, jsem se podívala zpátky na Arthura, který mezitím včelu přesunul z klacíku na ztvrdlý list.

Arthur pokýval hlavou směrem ke vzdalujícímu se kvartetu.

„Jakou party?“ vyletělo ze mě dřív, než jsem se stihla zarazit, a dělala jsem se toho, co přijde.

„Pro Josie Suttonovou. Má dneska narozeniny. Tobě nepřišla pozvánka?“

Nepřišla. A bylo mi jasné, že to nebylo omylem. Bronwyn by se dala popsat mnoha slovy, ale ze všeho nejlíp ji vystihovalo precizní. Jako laser. A mě z nějakého důvodu neměla v oblíbeně. Hlavně poslední dobou. První dva měsíce příležitostných interakcí byly otravné, ale

v posledních šesti týdnech se na mě zaměřila tak brutálně, že jsem si lámala hlavu nad tím, čím jsem se jí mohla dotknout, na nic jsem však nepřišla. Jasně, nebyla jsem typicky oblíbená holka, nicméně jsem si nikdy nemyslela, že budu ta, po které se ostatní budou vozit. Obecně řečeno jsem byla celkem... obyčejná. Takže mě její neskryvaná averze vůči mojí osobě udivovala.

„A jdou tam všichni?“ zeptala jsem se napjatě.

„Já ne.“

„Ale pozvali tě.“

Znuděně pokrčil rameny. „Pozvali všechny.“

Úplně všechny ne.

Sebrala jsem ze země čepici, postavila jsem se, pleskla s ní o stehno, abych ji zbavila kousků suché trávy, a narazila si ji znovu na hlavu, dlouhé blondaté vlasy jsem si pod ni zastrkávala s větší silou, než bylo potřeba. Měla jsem pocit, že se mi uvaří mozek.

Z kapsy u bundy jsem vyndala mobil a otevřela Instagram. Trvalo jen pár vteřin, než na mě vyskočilo první storčíčko z rozjíždějící se party na střeše restaurace La Belle, kterou poblíž vlastnila Bronwynina rodina, díky čemuž tam nezletilým nalévali bez větších obtíží.

Feed jsem obnovila dvakrát, pokaždé se objevily nové fotky od dalších spolužáků. Usmívající se tváře na selfkách. Všichni slavicí šestnáciny. Jen ne ty moje.

„Pojedeš na Vánoce domů do Oklahomy?“ zeptal se Arthur.

Jeho otázka mě vytrhla z víru lítosti, který se ve mně roztácel. Kdyby ji položil jenom o dvacet vteřin dřív, řekla bych mu to, co už jsem oznámila i ostatním, že ne. To jsem řekla rodičům, babičce i svojí nejlepší kamarádce Mie. Už od chvíle, kdy mě přijali, jsem snila o tom, jak se procházím po zasněženém osamělém kampusu, čtu si a nikoho nepotřebuju. Jako kdyby byl Barrington moje soukromé útočiště.

Ale to bylo před dvaceti vteřinami. A za těch dvacet vteřin se toho dost změnilo. Takže i když jsem pusu otvírala s tím, že řeknu ne, ve skutečnosti z ní vylezlo velmi rozhodné „jo“.

Myslela jsem to totiž vážně. Nepozvání na dnešní Bronwyninu party byla poslední kapka v poháru už tak plného drobných křivd, šťouchanců a jejího jedu obecně. A už stačilo. Tohohle místa a lidí tady jsem měla právě tak akorát dost. Kdysi pro mě představovalo naději, ale tomu byl konec.

Zrovna v tu chvíli včela vystřelila z listu v Arthurově ruce a pohltila ji tmavá podvečerní obloha.

Vzhůru domů.

K Arthurovi jsem se nezachovala moc zdvořile. Neměla jsem v úmyslu jen tak odpochodovat, aniž jsem poděkovala za pomoc při záchraně včelky, nebo se aspoň rozloučila, ale vyznělo to tak. Nezdvore.

Že jsem ho zničehonic u jezírka nechala stát, mi došlo, až když jsem se vrátila do prázdného pokoje, v němž jsme bydlely s Theou, začala jsem si projíždět stránky s nabídkou levných letenek a o dřevěný stůl jsem ťukala záložní kreditkou od rodičů, kterou jsem držela v pravé ruce.

Ťuk, ťuk, ťuk, ťuk.

Když jsem vešla, ani jsem se neobtěžovala rozsvítit, místo toho jsem zamířila rovnou k notebooku ležícímu přímo pod oknem s výhledem na jezírko.

Vyhlédla jsem z něj a všimla si Arthura, jak stojí přesně tam, kde jsem ho nechala.

Zastyděla jsem se. Moje babička Jo by to neviděla ráda, vždycky klade důraz na dobré vychování.

Hned mě napadlo, že až ho uvidím příště, musím se mu omluvit, i když jsem si částečně uvědomovala, že mu to nejspíš bude úplně jedno. Arthur na dobré vychování důraz nekladl, teda aspoň ten dojem nebudil.

Poprvé jsem ho potkala hned svůj první den školy, na hodině matematiky pro pokročilé. Udělala jsem tu chybu, že jsem si sedla na první místo v druhé řadě, které bylo, jak se později ukázalo, jeho

oblíbené. Zamračil se na mě a pak si s dopáleným odfrknutím sedl na první místo v první řadě nalevo ode mě a následující měsíc se na mě ani nepodíval, jako bych byla vzduch.

Naše další setkání se odehrávala v podobném duchu.

Během čekání, až se vyhledávací stránka načte a nabídne mi možné lety, jsem pozorovala, jak Arthur něco zvedá ze země a hází to do jezírka, a přemýšlela jsem, co asi bude dělat o Vánocích on.

Nejspíš jsem se měla zeptat. Zůstane v Barringtonu? Nebo pojedě domů do Anglie? V internátních školách to funguje tak, že pokud si to člověk předem domluví, může tam zůstat, i když se zrovna nevyučuje.

Když jsem do Barringtonu dorazila, myslela jsem si, že přesně tohle udělám, a představovala si, že to bude jako v Harrym Potterovi, když vždycky v půlce knihy zůstal s partou přes vánoční prázdniny v Bradvicích, prováděl spoustu rošťáren a zažil kupu zábavy. Ne že bych očekávala čarování nebo epické bitvy s fantastickými bytostmi, které by určily osud světa. Jen jsem prostě toužila zažít něco neobvyklého. Zpětně si říkám, že jsem radši měla číst víc Salingera.

Ze začátku bylo všechno docela v pohodě.

Přihlásila jsem se do letní školy, abych viděla, jak si stojím, než se začátkem školního roku přijde skutečná dřina. Dokonce jsem až do půlky srpna, než přijela Thea, měla pokoj sama pro sebe.

Můj život tady se od mého starého v Oklahomě nemohl lišit víc, přišla jsem si jak na Marsu. Připadalo mi to cool.

Pak začala škola a mně rychle došlo, že to bude daleko těžší. Očekávala jsem to. Teoreticky teda. Ale prakticky?

Bylo toho fakt *hodně*.

Vždycky jsem byla chytrá. Nechci se vytahovat, tak to prostě je. Už jako mimino jsem podle doktorů, ke kterým mě rodiče vzali, byla „na svůj věk vyspělá“. Máma s tátou na mě byli hrozně pyšní, hlavně teda máma, která vždycky toužila po výjimečnosti. Podobně jako máma dětského herce, která svého potomka tlačí na jeviště bez ohledu na přání samotného dítěte, se moje máma rozhodla, že jí ten sen splním já.

Budu výjimečná.

A prvních patnáct a půl roku svého života jsem jí ho plnila. Všechny milníků v životě jsem dosáhla s předstihem a moje známky odpovídaly mé mimořádnosti. Díky tomu jsem mohla přeskočit čtvrtou třídu a v patnácti si podat přihlášku na prestižní internátní školu v Connecticutu. Nevzali mě rovnou, což byla dost rána. Ale pár dní potom, co jsem se dozvěděla, že jsem první na čekačce, se mi z Barrington Academy ozvali, že se jim jedno místo uvolnilo, a chtěli vědět, jestli o něj pořád stojím.

No ne asi. Samozřejmě že jsem o něj stála.

Máma pobíhala po domě a nadsakovala nadšením. Táta její chování zmátlo, ale na mě byl pyšný. Během let si máma vytvořila kout, kde se na řadě polic skvěly připomínky mých školních úspěchů, a takhle domácí svatyně mi připadala trapná, ale zároveň mě tajně těšila. Protože vypovídala o tom, kdo jsem: Finley Brownová, génius.

A pak jsem přijela do Barringtonu a moje schopnosti už nebyly mimořádné.

Byly průměrné.

Průměrné.

To mě šokovalo. Nikdy předtím jsem průměrná nebyla. Když jsem poprvé z něčeho dostala trojku, byla jsem přesvědčená, že se učitelka jen spletla.

Ale nespletla se. Opravdu jsem dostala trojku a úplně jsem nevěděla, co s tím mám dělat.

Jako řešení se nabízelo, že se musím víc učit. Tak jsem se do toho pustila. A známky se mi zlepšily na obстойné dva mínus, což jsem stále nesla těžce, ale pochopila jsem, že už nejsem v malém rybníku. Teď jsem byla v Huronském jezeře, a pokud se nenaučím plavat proti vlnám, tak se utopím.

Pozor, spoiler: neutopila jsem se. Ale ani jsem tam nezazářila. A možná by mi stačilo, kdybych vynikala v něčem jiném, ve sportu nebo v debatním kroužku nebo v jakékoli jiné mimoškolní aktivitě,

ale i v těch jsem byla průměrná. V jedné věci jsem ovšem průměrná nebyla, a to ve svém společenském životě. Svůj výkon, co se týká snahy skamarádít se se spolužáky a zapadnout mezi ně, bych ohodnotila na čtyři plus.

Jasně, byla jsem na Bronwynině halloweenské party, ale tam pozvala všechny, včetně Arthura. To neznamená, že bychom patřili mezi ty populární.

Naopak.

Já byla jedna z těch, co se *pořád jenom šprtají*, a Arthur byl... prostě Arthur. Bylo těžké ho někam zařadit. Vlastně jsme byli takové společenské satelity vyslané z opačných konců světa, on z Londýna a já z Oklahomy, které shodou náhod skončily na té samé oběžné dráze.

Koutkem oka jsem zahlédla nějaký pohyb a zpozorněla jsem.

Z okna jsem viděla Arthura, jak se dívá směrem na Charity House. Můj pokoj byl ve druhém patře, takže jsem si nebyla jistá, co asi pozoroval. Mohl vidět mě? Pravděpodobně ne. Měsíc byl v novu a u jezírka nebylo moc lamp. Stejně jsem si částečně myslela...

Arthur se otočil a vydal se od jezírka pryč.

A částečně jsem se nemohla ubránit myšlence, že to může být naposledy, co Arthura Chakrabartiho Watercresse, podivného kluka ze školy, kde se mi nedařilo, vidím. Byla jsem totiž čím dál tím víc přesvědčená, že až přijedu domů, přemluvím rodiče a v Oklahomě zůstanu. A i když existovala šance, že bych Arthura potkala, až si do Barringtonu přijedu pro věci, byla stejně dost mizivá.

Nevím, proč jsem tehdy přemýšlela zrovna nad tímhle a proč jsem s očima přilepenýma na modré pletené čepici a zelené péřovce sledovala, jak ho pohlcuje tma, dokud nezahnul za roh.

Ale bylo to tak. Dívala jsem se, jak odchází. A byla jsem si jistá, že už ho nikdy neuvidím.

Jak se později ukázalo, víc jsem se plést ani nemohla.

I. kapitola

19. PROSINCE

Dlužíš mi Vánoce!“
„Arthur Chakrabarti Watercress na mě upíral své tmavě hnědé oči a propichoval mě rozohněným pohledem, který byste od kluka, který nemá ani 175 centimetrů a váží méně než roční doga, opravdu nečekali. To jen hádám, ve skutečnosti jsem ani Arthura, ani roční štěně dogy nevážila, ale chápete, jak to myslím. K jeho jako vždy ostrému britskému přízvuku se přidalo pár kapiček slin v levém koutku úst a ještě víc to podkopalo jeho snahu působit děsivě. Měl štěstí, že jsem se mu do toho jeho zrudlého obličeje nevysmála.

Ale možná jsem byla ještě pořád trochu mimo z té bizarní skutečnosti, že je *tady*. V Oklahomě. V mém rodném městě. Konkrétně na dvoře babiččina penzionu, kde, jak jsem teď už věděla, spolu se svou tetou tráví vánoční prázdniny.

Skvělý. Fakt skvělý.

A pak je tu ještě jedna věc – Arthur měl pravdu. Opravdu jsem mu něco dlužila. Ne nutně „Vánoce“, ať už tím myslel cokoli, ale dlužila jsem mu aspoň omluvu, a ne kvůli tomu, jak jsem ho ignorovala po tom incidentu s včelou. K čemuž bych se dostala, někdy, kdyby nevybuchl jako sopka.

„Arthure...“ zkusila jsem to.

Dál jsem se nedostala.

„Ne!“ Vztyčil prst. Ukazováček. Arthur by nikdy neklesl tak hluboko, že by někomu ukázal vztyčený prostředníček. To dělali jenom blbečci a sportovní fanoušci, jak jsem ho jednou ve škole zaslechla říkat, a byla jsem si celkem jistá, že podle něj se ty dvě skupiny naprosto překrývaly.

„Nemusel bych s tetou týden trčet v tomhle zapadákově, který nám měl ukázat dokonalé americké Vánoce, kdybys nás sem nepřivedla svými vylhanými povídkami.“

Jo, dobře. Tohle byla taky pravda. Nesnášela jsem, když měl vážně pravdu, na rozdíl od toho, když si jenom *myslel*, že má pravdu, což bylo vždycky. Ale i tak, „vylhané povídky“ byly i na něj přehnaně dramatické.

Poklepala jsem si teď už prázdným plastovým kelímkem o nohu. Bylo v něm zobání pro ptáčky a akorát jsem ho dosypala do krmítka, když mě přepadl Arthur, který si počkal, až skončí brunch, než na mě začal dorážet.

Zkusila jsem to znova. „Opravdu mě to moc mr...“

„Omluva opravdu stačit nebude, Finley Brownová.“

Jméno i příjmení. Klasické znamení, že má člověk průser. Nádhe-
ra. Vypadá to, že veškeré kamarádství, které vzniklo před deseti dny, když jsme se společně snažili zachránit včelu, vyprchalo.

„Co po mně chceš?“ zeptala jsem bezmocně a o něco našťavaněji.

„Chci zažít opravdové americké Vánoce a chci, abys mi je ukázala. Dlužíš mi to. Dlužíš mně a tetě opravdové americké Vánoce. Jako na těch falešných stránkách, co jsi všem ukázala.“

„Nebyly to faleš...“

Oči se mu rozšířily a zvedl do vzduchu telefon, na jehož displeji zářil obrázek vánočně vyzdobené hlavní ulice, jak vystřižený z filmu.

Protože, musím teda přiznat, že místo aby ten obrázek zachycoval moje rodné město, byl doopravdy vystřižený z filmu. A vzhledem k tomu, že se objevil na oficiálních stránkách našeho města, šlo o dost vážné porušení pravidel. Ne že by na tom komukoli z radnice záleželo.

Dobře, dobře, oukej. Jako bývalá stážistka na radnici, která stále měla přístupové heslo, jsem to byla já, kdo tam tu fotku pověsil (spolu s pár dalšími, od mírně zavádějících až po očividně falešné), ale na svou obranu musím říct, že mě ani nenapadlo, že by kdokoli udělal to, co Arthur se svou tetou – že by jim uvěřil natolik, že by z Connecticutu přiletěl až do Oklahomy s vidinou toho, že tu zažije Vánoce v podobě, která byla ve skutečnosti uměle vytvořená neúprosným kapitalistickým systémem za účelem vytlouct peníze z nostalgie a vyvolat nespelnitelná očekávání. Navíc se mohli podívat na recenze na Yelpu, které opravdu nebyly lichotivé.

Nic z toho jsem mu samozřejmě neměla v úmyslu říkat. Místo toho jsem si skousla spodní ret.

„No?“ zeptal se. „Co mi na to řekneš?“

Nic slušného.

„Nemůžou vám vrátit peníze?“

„Ne. To nejde.“

Povzdechla jsem si, od pusy mi kvůli okolnímu chladu šla pára, a rozhlédla jsem se, spíš abych unikla jeho smrtícímu pohledu, než že bych se potřebovala zorientovat.

Jako kdybych se někdy mohla ztratit ve městě, kde jsem vyrůstala. Nebylo nijak velké, ani rozlohou, ani počtem obyvatel.

A zrovna to místo, kde jsme právě byli, zadní dvorek penzionu Hoyden, zdroje babiččiny pýchy a radosti, jsem znala líp než kdokoli jiný. V dětství jsem tady s babičkou strávila nepočítaně hodin, zatímco máma s tátou byli v práci, a později jsem se stala její neoficiální pomocnicí a přesně tomu jsem se věnovala, když mi zhruba před deseti minutami Arthur zastoupil cestu, aby mi vynadal za to, jaké opravdu nezamýšlené dopady měly moje prohřešky.

Asi se ptáte, jak mohlo pár falešných fotek na webovkách městečka v Oklahomě vést k tak nehoráznému vánočnímu zmatku. To je férová otázka. Částečně ji může objasnit jeden drobný detail:

Moje rodné město se jmenuje Christmas.

Ano, v Oklahomě se opravdu nachází město, které se jmenuje Vánoce.

Proč to tak je, vysvětlím za chvíli, ale určitě už chápete, že to může v turistech vyvolat určité očekávání, ale jejich nadšení s železnou pravidelností zmizí, jakmile sem přijedou a vidí, jak to tu ve skutečnosti vypadá. Obvykle to znamená, že si sednou zpátky do auta a jedou dál, mírně otrávení a s pár kýčovitými fotkami.

Nicméně takoví turisté sem nepřiletěli díky středoškolačce, která se snažila ohromit svoje nové spolužáky fotkami ze svého *okouzlujícího* rodiště, a nenašli tu polorozpadlé výlohy obchodů a osmimetrovou dřevěnou figurínu Santy Clause bez hlavy, o kterou přišel během jedné jarní bouřky asi před dvěma lety potom, co se do ní všichni dlouho třefovali.

Hlavu nikdo nikdy nenašel, což bylo znepokojivé. Nevypadala jako něco, co člověk snadno schová.

Podívala jsem se zpátky na Arthura.

„No a co bych podle tebe měla dělat?“ zeptala jsem se.

„Tak podle té prolhané stránky, kterou jsi upravila, abys to tu mohla všem ve škole vykreslit jako nějaké vánoční Šangri-La amerického středozápadu...“

„Dobrý, Arthure, už to stačilo.“

„... tohle městečko disponuje širokou škálou možností výletů a zážitků s vánoční tematikou, jichž se jeho návštěvníci mohou účastnit. Jako například,“ přešel prstem po obrazovce mobilu, „stavění sněhuláka.“

Zamračila jsem se a rozhlédla se po rovinaté, zmrzlé krajině, kterou pokrývala vysušená žlutá tráva a nic moc dalšího.

„Není tu žádný sníh.“

„Tak nějaký najdi.“ Stránky posunul na další obrázek. „Jízda na saních.“

„To samý, nemáme sníh.“

„Tak jsi to tam neměla dávat.“ Další stránka. „Pečení kaštanů na otevřeném ohni.“

Panebože. Proč jsem tam přidala tohle? Jo, už vím. Písnička s touhle tematikou začala hrát na vánočně laděné rozhlasové stanici, zrovna když jsem webovky v půlce listopadu upravovala. Takže teď do týdne budu muset najít nějaké kaštiny. Ty vole, jak vůbec kaštiny vypadají? Jako lískové ořechy? Rozeznal by je Arthur od sebe? Jak ho znám, tak asi jo.

Možná by se daly sehnat na Amazonu.

Další přejetí prstem po displeji.

„Sobi.“

Zamračila jsem se. „Sobi?“

„Sobi.“

Ukázal mi fotku, ze které na mě zíral sob, s popiskem *Nakrmte opravdového soba sobí kukuřicí!*

V tu chvíli jsem si uvědomila, že jsem u svého velkého podfuku jedla gumovou „sobí kukuřicí“ (vypadá jako klasická halloweenská želé kukuřice, ale místo žluto-oranžové je červeno-zelená) a očividně jsem se tím nechala inspirovat.

Perfektní.

Problém byl v tom, že sobi se v Oklahomě přirozeně nevyskytují, a i když jsem toho o nich moc nevěděla, byla jsem si jistá, že želé kukuřici nejedí. Ne že bych to někdy měla zjistit.

„Hele,“ řekl a rozsvítily se mu oči, „tahle je důležitá – prohlídka kouzelného vánočního osvětlení.“

Díkybohu, konečně něco realizovatelného. Ne přímo u nás v Christmas, ale v nedalekém městečku Chickasha, které se pyšní skvělým festivalem vánočního osvětlení, z něhož jsem si – nikoli náhodou – půjčila fotku na naše webovky.

„Jako by se stalo,“ odpověděla jsem sebejistě.

Pochybovačně přimhouřil oči, ale pokračoval: „Taky chci jít na nějakou party.“

„To na webovkách není.“

„Nicméně si myslím, že v městečku této velikosti nemají teena-geři moc co jiného dělat než se scházet a popíjet, zejména během

vánočních prázdnin, a ty působíš jako někdo, kdo disponuje dostatečným společenským kapitálem na to, aby tu měl aspoň jednoho kamaráda...“

„Díky?“

„Takže by ses o nějakém vánočním dýchánku dozvědět mohla a já bych se ho rád zúčastnil. Samozřejmě s tebou jako svou vstupenkou.“

Představa, že kluka, který neironicky říká „vánoční dýchánek“, seznámím se svými maloměstskými kamarády z Oklahomy, s nimiž jsem vyrostla, mě vůbec nelákala, ale moc jiných možností mi nezbývalo. Navíc po dostatečném množství alkoholu by i Arthur mohl být jakžtakž snesitelný. Naše jediné setkání před incidentem s včelou, které stojí za zmínku, proběhlo na halloweenské party Bronwyn Campbellové. Arthur si na ni přinesl vlastní chianti (samozřejmě) a po pár skleničkách se s ním dalo vcelku obstojně debatovat o možnosti, že vesmír je ve skutečnosti simulace a my všichni jsme vnímající programy, které zažívají své předem stanovené příběhy pro pobavení božských superbytostí. Po tom víně to dávalo smysl.

„Zkusím se poptat,“ řekla jsem.

Spokojeně pokýval hlavou. Na mobilu posouval jednu fotku za druhou.

„Je toho tady ještě mnohem víc. Projdi si to a probereme to později. Ale měla bys vědět, že o jedné věci nebudu debatovat – o sněhu. Na první svátek vánoční musí sněžit.“

„Vážně, Arthure, tohle už jsme řešili. Sníh tu není.“ Ukázala jsem na zem kolem nás, ještě pořád bez sněhu, ale to ho neodradilo.

„Žádné dokonalé americké Vánoce se bez sněhu neobejdou. To ví všichni. Tvá prolhaná stránka dokonce slibuje, že tu sněží pravidelně *každé* Vánoce.“ Ukázal na obrazovku. „Takhle to tu stojí černé na bílém. A já vím, že zrovna na sníh se teta Esha těšila skoro nejvíc.“

„Jestli jste chtěli sníh, tak jste měli na Vánoce zůstat v Connecticutu.“

„No ale my jsme tam nezůstali, že ano?“

Ne, no.

Arthur mě chvíli pozoroval a pak pokračoval. „Oběma nám ukážeš každý z těch vánočních zážitků nabízených na zmiňovaných webových stránkách,“ pro větší důraz znovu zvedl telefon do vzduchu, „a zajistíš, že budou idylické, perfektní, a především nezapomenutelné.“

„Proč?“

„Protože mi to dlužíš.“

„Kvůli té včele?“

„Ne. Ale to si tam přidám.“

„Ale tohle je fakt nepřiměřená reakce.“

„Co je a co není přiměřené, rozhoduju já.“ Podle jeho náhlých rozpaků jsem pochopila, že je za tím něco víc.

Ale ještě jsem se nechtěla vzdát.

„A když to všechno neudělám?“

Na tuhle otázku byl připravený.

„V tom případě celou naši dovolenou tady strávím tím, že natočím a natočím co nejvíc téhle příšerné díry, vyzpovídám tvoje kamarády a spoluobčany a všechno to vezmu s sebou do Barringtonu, kde udělám všechno pro to, aby se to dostalo k úplně všem, takže se tvoje vylhaná image středozápadní princezny rozpadne. A je ti doufám jasné, jak se k tomu postaví lidi jako Bronwyn Campbellová, Josie Suttonová a podobně.“

Jo, to mi jasné bylo. Pořád mě trošku trápilo, že mě Bronwyn před deseti dny nepozvala.

Ale taky jsem intuitivně cítila, že Arthur blafuje. Nakonec to bylo stejně jedno, protože jsem neměla v plánu se do Barringtonu vrátit, takže jakékoli výhrůžky, že mi zničí tamní pověst, byly bezzubé.

Ale nepřestala jsem se kvůli tomu cítit provinile.

Ne kvůli Arthurovi, ten se mohl jít vycpat, ale kvůli jeho tetě, kterou jsem potkala na dnešním brunchi. Tam jsem taky poprvé za-

hlédla Arthura a málem jsem z toho upustila talíř lívanců, jež jsem nesla ke stolu manželů Jablonských.

Okamžitě se mi zamlouvala, přestože měla až strašidelně účinný kamenný výraz, takže jsem absolutně netušila, jaký jsem na ní zanechala dojem.

Babička Jo nás už předtím seznámila, protože Esha věděla, že jsem jedna ze spolužaček jejího synovce, a chtěla mě poznat. Působila důstojně a elegantně, přesně jak by člověk od diplomatky očekával.

Bylo to strašidelné a zároveň fascinující.

Představa, že by ji její vánoční pobyt u nás zklamal, mě zneklidňovala hlavně proto, že se babička tak strašně moc těšila na to, že k ní přijede jiný typ hostů než obvykle. Zašla dokonce tak daleko, že si nacvičila, jak se vaří kuřecí biryani se samosami a khírem, aby se cítili vítání. Vždycky si dávala záležet na tom, aby si hosté v jejím penzionu připadali jako doma, a já jsem nechtěla být tím, kdo to zkazí.

Navíc tu bylo několik osobních problémů, o kterých jsem se od svého příjezdu dozvěděla. Například to, že moje nejlepší kamarádka Mia začala v mé nepřítomnosti chodit s mým bývalým klukem Brodym. Nebo překvapení v podobě rozchodu mých rodičů, který zapomněli během našich každotýdenních hovorů zmínit. Ani na jedno z toho jsem nechtěla myslet, a tak se mi hodilo se místo toho zaměstnat tím, že budu Arthura tahat po městě po jakési vánoční výpravě za tím nejlepším.

Bylo to pro mě vlastně docela výhodné, když nepočítám jeho pokus o vydírání, takže jsem řekla: „Oukej.“

Arthur znova přimhouřil oči. „To znamená co?“

„Víš, Arthure, to je termín, který vznikl v devatenáctém století v Bostonu a stal se jedním z prvních, dnes bychom řekli virálních slov, když editor...“

Zrudl ještě víc. „Vím velmi dobře, co ‚oukej‘ znamená v obecném slova smyslu – a znám i jeho etymologický původ, děkuji –, ale ptám se na jeho kontextový význam tady a teď, jak jsi ho použila.“

„Oukej znamená... oukej. Pomůžu ti...”

„A taky tetě Eshe, jestli bude chtít?”

„A taky tetě Eshe, jestli bude chtít, zažít,” udělala jsem ve vzduchu uvozovky, „opravdové americké Vánoce”.

To mu mělo stačit.

Takže samozřejmě nestačilo.

„Musíš do toho jít s nadšením.”

„Cože?”

„Nebude to fungovat, když nás budeš tahat po tomhle,” rozmáchl se rukou, jako když člověk zahání mouchy, aby tím pohybem obsáhl celé moje rodné město, „po tomhle bohem zapomenutém koutu země s tím svým neustále našťvaným výrazem.”

„Já nemám neustále našťvaný výraz!”

„Jako člověk s lepším výhledem na tvůj obličej tě můžu ubezpečit, že máš.”

„Tak možná ty budeš ten společný činitel. Možná že jsem našťvaná, kdykoli jsem někde v tvojí blízkosti.”

„I tak, prostě se toho zdrž, dokud budeme podnikat naši vánoční výpravu.”

To už jsem se neudržela. „Panebože, Arthure. Zniš, jako by ti bylo sedmdesát.”

„Tomu se říká mluvit jaksepatří. Měla bys to někdy vyzkoušet.”

„Ty bys měl někdy vyzkoušet nebýt kretén.”

To se moc jako stěr nepovedlo a Arthur si toho byl vědom.

„Nemožné,” ušklíbl se. Rychlým pohybem si odhrnul rukáv mně už dobře známé zelené pérovky, aby se podíval na hodinky – samozřejmě rolexky, protože i když byl Arthur Chakrabarti Watercress jedním z nejotravnějších lidí na světě, byl taky nechutně bohatý, teda aspoň měl bohaté rodiče – a pak zpátky na mě.

„Tohle je náš první celý den tady, teď je půl jedné. V šest budeme s tetou večeřet v jídelně. Před večeří můžeme probrat náš plán na zítra.”

„Do té doby nestihnu nic zařídit, musím do čtyř pracovat. Jsem babiččina zástupkyně manažera pro realizaci služeb pro hosty.“

„To je očividně vymyšlená pozice.“

„Nejsou všechny, když se nad tím zamyslíš?“

Zamyslel se nad tím a napůl kývl. „Hm. Ale stejně v této konverzaci budeme dnes večer pokračovat.“

Odešel dřív, než jsem se vzchopila k nějaké odpovědi, což měl nepochybně v úmyslu. Tvoje jméno, prostý dramatický odchode, bylo Arthur.

Ale kdo jsem já, abych to kritizovala? Neudělala jsem mu v podstatě to samé tehdy u jezírka? Bez těch kudrlinek okolo, samozřejmě.

Dívala jsem se za ním, jak přechází dvorek a vchází zadními dveřmi zpátky do penzionu, doprovázený šustěním rukávů o bundu, kráčel s páteří rovnou jako pravítko, jako kdyby měl nějakou nehodu, po které se mu všechny obratle slepily do rovné přímky a nemohl se ani lehce ohnout.

Na zadní terase se zastavil a rychle se na mě ohlédl. Než vstoupil dovnitř, znovu poklepal na telefon, aby zdůraznil své požadavky, a pak se za ním dveře zabouchly s ohromujícím prásknutím, které se rozléhalo v jinak tichém odpoledni.

Bože, tyhle Vánoce budou stát za prd.

II. kapitola

Na dvoře jsem radši zůstala ještě dalších pět minut, abych na Arthura náhodou nenarazila znovu, teprve pak jsem vešla do penzionu a namířila si to rovnou do kuchyně.

Penzion Hoyden byl postavený na konci devadesátých let v tradičním americkém stylu inspirovaném hnutím uměleckých řemesel, nad soklem z červených cihel měl bílé obložení a pyšnil se širokou přední verandou obehnanou bílým sloupkovým zábradlím.

Měla jsem ho strašně ráda.

Vzadu, z druhé strany dvora, stály čtyři domky, ale babička se už pár let snažila od místního odboru územního plánování získat povolení na stavbu pátého, do kterého by mohla přesunout wellness z hlavní budovy, a zpříjemnit tak hostům pobyt. Snila o tom už dlouho, věřila totiž, že by díky tomu penzion získal osobité kouzlo a turisti by do města přijížděli i za něčím jiným než jen za jeho svéráznou vánoční atmosférou.

Odbor jí však povolení ne a ne vydat. Zdůvodnění bylo vždy dost chabé a babička byla přesvědčená, že se ji tím snaží donutit, aby svůj penzion v souladu s vánočním duchem celého města nějak kýčovitě přejmenovala.

Ale babička se nedala. A já ji za to obdivovala.

Vešla jsem do kuchyně, zrovna když si táta na kuchyňském ostrůvku s deskou z bílého mramoru připravoval z bílého chleba sendvič s paprikovou pomazánkou.

To nebylo dobré.

Nejen pro jeho zažívání.

Bílý sendvič s paprikovou pomazánkou si totiž bohužel dával vždycky, když mu bylo nanic a útěchu hledal v jídle.

Za jiných okolností bych mu za to, co jí, vynadala. Ale teď bych mu to udělat nemohla. Ne když jsem věděla, že si s mámou dávají pauzu, a tak teď místo toho, aby bydlel v domě na druhém konci města, který zakoupil před dvanácti lety, přespává v jednom z domků za penzionem své matky.

Máma „se teď potřebuje soustředit na sebe“, vysvětlil mi táta, když jsem před týdnem přijela domů a máma tu nebyla. S tetou Jennifer byly v nějakém resortu v Bransonu v Missouri.

A domů se nevrátila ani po mém příjezdu. Ještě jsme spolu nemluvily, jen jsme si vyměnily pár krátkých a naprosto nedostačujících esemesek.

Bylo to divné. Všechno bylo divné.

„Ahoj, myško,“ řekl táta s plnou pusou. Bokem se opřel o pult a nahrbil se.

Můj táta – Vernon Lee Brown, zvaný Skip, abych ho představila – vypadal v porovnání s ostatními táty celkem dobře. Neplešatěl a na rozdíl od mnoha otců mých kamarádů mu ani nerostla pneumatika okolo pasu. Oproti nim měl výhodu i v tom, že byl mladší, bylo mu jenom třicet čtyři. Své relativní mládí našťastí nebral jako důvod, proč se spíš než mým rodičem snažit být mým kamarádem. To bych nedávala.

„Čau,“ odpověděla jsem a odložila prázdný kelímek od krmiva pro ptáčky.

Svlékla jsem si kabát, místo něj si z háčku v rohu místnosti vzala jednu z bílo-modrých pruhovaných zástěr, nandala si gumové rukavi-

ce a pustila teplou vodu, abych se mohla dát do ohromující věže špi-
navých hrnců a pánví, která na mě čekala ve dřezu. Jako zástupkyně
manažera pro realizaci služeb pro hosty jsem to měla v popisu práce.
Žádného manažera pro realizaci služeb pro hosty jsme neměli, nemě-
li jsme ostatně ani žádné jiné pozice. Arthur měl pravdu, vymyslela
jsem si to, ale teď se mi moje nová funkce docela zalíbila. Možná si ji
napíšu do životopisu, až se budu hlásit na vysokou.

„S kým ses to bavila?“ zeptal se táta.

Zamračila jsem se. „Kdy?“

„Před chvilkou.“

Hlavou kývl směrem ke kuchyňskému oknu, z něhož byl výhled
za penzion.

„Jo tohle. To je Arthur. S tetou přijeli včera.“

„Chakrabartiovi?“

Bylo zvykem, že když se v penzionu mluví o hostech, používá se
jejich příjmení a táta to dodržoval, ačkoli tu oficiálně nepracoval –
byl pojišťovák.

Prisvědčila jsem. „I když Arthur se vlastně jmenuje Watercress. Má
bělošského tátu.“

„Vy se znáte?“

„Jo, jo.“

Dál jsem se snažila z osmilitrového nerezového hrnce vydrhnout
zbytky brambor s rozmarýnem a doufala jsem, že to nechá plavat, ale
to se samozřejmě nestalo. Tátové buď chtějí vědět naprosto všechno,
co se vašem životě děje, nebo se spokojí se stručným shrnutím. Můj
táta jednoznačně patřil do první skupiny.

„Odkud?“

„Z Barringtonu.“

„Studuje v Barringtonu?“

„Jo.“

„Vědělas, že sem přijede?“

„Ježiš, vůbec.“

Táta chvilku přežvykoval. Přemýšlel.

„Vy spolu... chodíte?“

Málem jsem hrnec upustila.

„Co? Ne. Fuj. Fakt ne.“

Zvedl ruce, v jedné z nich ještě pořád držel sendvič. „Jenom se ptám.“

Znovu jsem se pustila do mytí, hrnec jsem drhla jako o život. Snažila jsem se vyhnat z hlavy představu sebe a Arthura jako páru.

„Já jen, že to odsud vypadalo jako docela divoká diskuze,“ pokračoval táta.

„To je u Arthura normální.“

„Taky jsi působila rozčileně.“

„Fakt?“

„Fakt,“ řekla Ayisha Lewisová.

Když jsem se otočila, Ayisha vcházela do kuchyně a evidentně se rovnou zapojila i do naší konverzace.

Jako obvykle měla několik svrchních dlouhých černých rasta copánků stažených v culíku na temeni a zbylé nechala spadat volně, ale všimla jsem si, že si během toho, co jsem v Christmas nebyla, obarvila konečky na zářivě vínovou. A byla tu i další změna. Na sobě měla, stejně jako já, světlemodrou košili, námořnický modrý svetr s kulatým výstřihem a khaki kalhoty – babičkou určenou neoficiální uniformu zaměstnanců penzionu.

Protože Ayisha Lewisová, nejhezčí holka na mojí bývalé střední, pracovala v penzionu Hoyden.

Další překvapení. Kdo by si byl pomyslel, že se toho může za šest měsíců tolik stát?

Usmála se a pozdravila tátu: „Dobrý den, pane Browne.“

Pozdrav jí s úsměvem opětoval. „Ahoj, Ayisho.“

Pak se otočila a její tmavě hnědé oči spočinuly na mě.

A ušklíbla se. Tak se tvářila pořád. Když ji těsně po porodu podala její mámě, aby si ji pochovala, vsadila bych se o cokoli, že otevřela

svá drobná miminkovská očička, podívala se na ženu, která ji porodila, a ušklíbala se. Nicméně tohle ušklíbnutí si oblíbila zejména pro chvíle, kdy se dívala na mě. Měla pro to své důvody.

„A taky ses červenala,“ schválně dodala, aby mě naštvála.

A taky se jí to povedlo.

„Byla zima. Venku je zima. Do tváří mi šlehal vítr, takže zčervenaly.“ Dost jsem přeháněla – zima sice byla, nechvalně známý oklahomský vítr však zatím nepřekročil snesitelné meze. Určitě jsem se ale nečervenala.

„Ahá,“ řekla Ayisha tónem, který prozrazoval, že mi nevěří ani slovo.

Otočila jsem se k ní zády, přepečlivě vydrhnutý hrnec jsem odložila na odkapávač, sáhla po dalším a pokračovala ve své činnosti.

Ayisha se nezeptala, jestli nechci pomoci. Místo toho začala do konvice s obrázkem vánoční hvězdy připravovat skořicový čaj. Měla utlé a pěstěné ruce. Na rozdíl ode mě se o ně pečlivě starala. Hlavně o svoje nehty. Její dlouhé akrylové nehty často měnily barvu a vždycky vypadaly skvěle. Tento týden byly červeno-zelené a krásně kontrastovaly s její tmavě hnědou pletí. V životě nebudu vypadat tak nečistě jako ona. Nikdy.

Přistihla mě, že ji u přípravy čaje pozoruju, a povytáhla jedno ze svých perfektně upravených tmavých obočí. Nic mi nevysvětlovala, protože bylo jasné, že je pro jednoho z našich hostů – v tuhle chvíli jich tu bylo ubytovaných asi šest, navíc jsme v penzionu přespávali i já a táta, takže byl plně obsazený.

Táta dojedl sendvič, usmál se na mě i na Ayishu a pak se na mě obrátil.

„Nechceš si pak přijít zahrát?“ zeptal se.

Myslel tím šachy. Hráli jsme je spolu v podstatě od té chvíle, kdy jsem se naučila přesouvat figurky po šachovnici. Byl to náš společný koníček. Ne vždycky jsme u toho vedli závažné rozhovory, ale hra nám oběma poskytovala příležitost probrat, co nám leželo na srdci.

Říkala jsem si, že nám tím chce dát prostor „promluvit si“ o „té situaci“ mezi ním a mámou. Vlastně jsme o tom ještě nemluvili. Člověk by řekl, že už jsme to měli udělat dávno, ale jestli jsme na něco v rodině měli talent, tak to bylo na vyhýbání se složitým rozhovorům. V tom jsme neměli konkurenci.

„Jasně. Po večeři,“ odpověděla jsem. Možná bych to mohla využít i já a nadhodit, že nemám v plánu se do Barringtonu vrátit.

Přikývl a odešel z kuchyně.

Chvilí jsem se za ním dívala a při pomyslení na debatu o těchhle tématech, hlavně o něm a mámě, se mi udělal knedlík v krku. Myslela jsem si, že v šestnácti už mi nehrozí, že budu dítě rozvedených rodičů, ale tenhle optimismus se teď zdál poněkud předčasný.

Konvice začala kvílet, ale Ayisha ji ze sporáku nesundala. Projížděla bůhvíco na mobilu a bylo jí úplně jedno, že konvice piští čím dál hlasitěji.

„Už to asi bude, co,“ řekla jsem.

Po chvíli na mě vrhla letmý pohled, ale po pískající konvici nesáhla.

Protočila jsem oči a pokračovala v mytí nádobí.

S Ayishou jsem neměla problematický vztah od začátku. Na základce, když ještě byla o ročník výš, jsme se spolu docela i kamarádily, ale pak jsem místo do čtvrté třídy šla rovnou do páté.

Bylo mi tehdy devět a díky tomu, že jsem jeden ročník přeskočila, jsem se ocitla ve skupině starších a vyspělejších dětí, i když mezi námi byl jenom asi roční věkový rozdíl. V dospělosti to nic neznamená, ale v dětství to ovlivní úplně všechno, hlavně vztahy se spolužáky. Jak se ukázalo, Ayisha Lewisová nebyla pouze nejhezčí, ale taky nejchytřejší holka ve svém ročníku.

Než jsem přišla já. Najednou všude, od literatury přes matiku po dějepis, narážela na opravdovou konkurenci. Teda kromě výtvarky. Na rozdíl od Ayishy jsem nedokázala kreslit, něco vymodelovat z keramické hlíny nebo vytvořit z papíрмаše, ani kdyby na tom závisel můj život. Ze začátku ji naše akademické souboje jen trochu otravo-

valy, postupem času ji ale začaly štvát víc a víc, což jsem předtím nikdy nechápala.

Teď už jsem tomu rozuměla.

Šest měsíců v Barringtonu, během kterých jsem si akorát před všemi dělala ostudu, mi – řekněme – otevřelo oči. A možná bych to téma před Ayishou i nakousla, ale soupeření ve škole nebylo tím hlavním důvodem, proč se náš už tak chabý vztah kompletně rozpadl. Tím byl jistý Brody Tuck. Ten samý Brody Tuck, který teď chodil s mojí bývalou nejlepší kamarádkou Miou.

Jsou všechna maloměsta a střední školy tak toxickým mixem?

V zadní kapse kalhot mi zabzučel mobil, jako kdyby nějaká neviditelná vesmírná síla předvolala právě tu osobu, s níž chcete mluvit ze všeho nejmní.

Z obrazovky na mě totiž svítila profilová fotka a jméno Mii Gurdowitzové. Fotka, kde jsme se usmívaly, obličej přimáčkнутé k sobě, byla z mého večírku na rozloučenou na konci loňského května, než jsem odjela do Barringtonu. Napadlo mě, jestli už tehdy měla v plánu po Brodym vyjet, nebo k tomu dospěla až později.

„Ta si docela troufá,“ poznamenala Ayisha.

S hraným nezájmem odvrátila pohled od displeje mého mobilu a šla sundat konvici ze sporáku. Takže zřejmě o celé té situaci s Miou a Brodym ví.

Co to plácám? Vzhledem k velikosti našeho městečka mi bylo jasné, že o celé té situaci s Miou a Brodym vědí všichni, ačkoli ani Mia, ani Brody si nikam nedali žádné společné romantické fotky. Tím jsem si byla jistá. Zpětně si říkám, že se to z jejich fotek poznat dalo, ale skrývali to celkem chytře.

Hovor jsem odmítla a telefon vrátila do zadní kapsy. Pak jsem odložila hrnec. Vzala jsem do ruky pánev. Začala jsem znova.

„Co že se to říká o lese a volání?“ rýpla si Ayisha.

Naštěstí jsem k ní stála otočená zády, a nemohla tak vidět, jak se přese mě přelila vlna vzteku. Ozvala se stará rána. Ale nechtěla jsem,

aby si všimla, že se mě dotkla. „S Brodym jsme se rozešli. Když se dva lidi rozejdou, nemůžou si navzájem určovat, s kým můžou a nemůžou chodit, no ne?“ odpověděla jsem jí tak rozvážně a klidně, že jsem tomu skoro i sama uvěřila.

Přejela jsem ji pohledem, oči se jí zaleskly zlostí. Ale jenom na vteřinu. Pak zvedla dřevěný tác s hrníčky a konvici s vánoční hvězdou a odešla z místnosti.

Takže tak. Těsně předtím, než jsme se s Brodym dali dohromady, chodil s Ayishou.

Aby bylo jasno, nijak se to časově nepřekrývalo, ale to Ayishe nijak nebránilo na mě namířit svou nevoli, jakmile se lidé dozvěděli, že s Brodym randíme. Nebylo v tom nic logického, ale teď už jsem chápala, že logika s emocemi nemá moc co do činění.

Proto jsem od chvíle, kdy jsem před sedmi dny přijela k obchodnímu centru Sonic, abych si dala svůj oblíbený hamburger a třeshňovou ledovou tříšť, ale místo toho se mi dostalo pohledu na Miu a Brodyho v pickupu zaparkovaném naproti tátovu džípu, odmítala jakýkoli její pokus o komunikaci.

Fakt nechutný.

Rázem jsem přestala mít hlad.

Když jsem chtěla hned jet pryč, táta se v tom naštěstí nešťoural, ačkoli jsme zrovna dorazili. Je možné, že si všiml, jak se tvářím, nebo dokonce viděl Brodyho s Miou, a rozhodl se to nechat plavat. Ať už to bylo jakkoli, byla jsem mu za to vděčná.

Ještě před naším odjezdem jsem si je stihla vyfotit a tu fotku jsem Mie poslala bez jakékoli další zprávy. Jasně, bylo to pasivně agresivní a hnusný, ale jenom den předtím jsem se dozvěděla, že mají rodiče problémy, takže jsem byla na nervy už tak.

Ale měla jsem právo se na Miu a Brodyho zlobit?

Tahle otázka se přímo nabízela, když se nad tím člověk jen trochu zamyslel. Přece jenom jsem to byla já, kdo se rozhodl se s Brodym rozejít. Odjížděla jsem z Oklahomy do Connecticutu, kde jsem plá-